

pociąga się niestety i tych pracowników czynnych, którzy powyższych dodatków nie otrzymują, a nawet emerytów i wdowy.

Czy jest to słuszne i sprawiedliwe? Czy zasilanie kieszeni bogatszych, daninami biednych, znaleźć może akceptację poszkodowanych?

Czy nie lepiej byłoby podnieść stopnie służbowe dla osób pobierających dodatki, zamiast wywoływać rozgoryczenie u szerokich rzesz pracowniczych?

Wyższe stopnie służbowe nie będą nikogo razily, przyniosą nie tylko uspokojenie, ale wzmogą pilność i pracowitość, wytworzą szlachetne współzawodnictwo w osiąganiu wyższych stopni służbowych.

Należyte urządzanie pracowników w każdym resorcie i w każdym stopniu służbowym, z dostępnymi dla każdego pracownika listami i kolejności służbowej i awansowej, zapobiegłoby nadużyciom protekcyjnym, systemowi lizunstwa, popieraniu familiantów i swoich.

Dysproporcja opodatkowania rzuca się w oczy przy porównaniu powyższego opodatkowania od wynagrodzeń z opodatkowaniami innego rodzaju.

Na tej samej stronie 33 preliminarza budżetowego, dział sześć, rozdział 1 prelimitowano:

b) w § 1 podatek gruntowy na kwotę 58.500.000 zł
c) „ „ 2 „ od nieruchomości „ „ 85.000.000 zł
d) „ „ 5 „ od kapitałów i rent „ 5.000.000 zł

Ażeby pojąć, na czym polega szalona różnica powyższych czterech gatunków opodatkowania, należy rozważyć co następuje:

ad a) Podatek specjalny opłaca okragło 195.000 osób, co biorąc przeciętnie, wyniesie obciążenie każdej z nich kwotą 400 zł rocznie.

ad b) Polska posiada „rolniczej ziemi użytkowanej“ 37.897.500 ha, lasów 8.322.000 ha — razem 46.219.500 ha, opodatkowanie wynosi zatem po 1,40 zł od 1 ha rocznie.

ad c) W Polsce istnieje 5.269.000 nieruchomości miejskich; gdyby przyjąć przeciętnie wysokość opodatkowania, wyniosłoby ono od każdej nieruchomości po 16,90 zł rocznie.

ad d) Kapitały własne samych spółek akcyjnych istniejących w Polsce wynoszą 40.701.000.000 zł, kapitały obecne w tych spółkach wynoszą 28.974.000.000 zł, razem 69.675.000.000 zł.

Nie da się dociec z jakiej przyczyny powyższe kapitały, — nie mówiąc o wszystkich innych przedsiębiorstwach przemysłowych, finansowych, instytucjach, kopalniach, o właścicielach wierzytelności hipotecznych, majątków lokowanych w złocie, brylantach itp., — przynoszą tytułem podatku tylko kwotę 5.000.000 zł rocznie.

Wartość kapitałów znajdujących się w posiadaniu prywatnym, oceniają znawcy na sumę ok. 100.000.000.000

zł (sto miliardów złotych), opodatkowanie ich ¼% w stosunku rocznym powinno przynieść Skarbowi Państwa 50.000.000 zł rocznie.

Również dochód z spadków i darowizn przy śmiertelności około pół miliona osób rocznie, w czym dzieci 13%, oraz wobec notorycznego w Polsce obrotu ziemią w formie darowizny, powinien być stanowczo wyższy.

Obeenie prelimitowano go w kwocie tylko 7.000.000 złotych.

Kto pracował w którejkolwiek z dawnych administracji państwowych, mających długoletnie doświadczenie i umiających wiązać przez oszczędność końce z końcami, tego raża istniejące w budżecie wysokie pozycje sum na wydatki, które mogłyby być bez niczyjej szkody do ¼ zredukowane.

Przed wszystkim zwracają na siebie szczególną uwagę wysokie subwencje, rozdawane z funduszy państwowych, szczególnie w Ministerstwach Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Pracy i Opieki Społecznej,

W budżecie pierwszego znajduje się na ten cel suma 22.090.000 zł
w budżecie drugiego suma 5.978.745 „

Nie twierdzimy, że tak jest w istocie, ale głos opinii szemrze, iż celem tych funduszy jest zapewnienie popularności kierownikom tych resortów.

Poza powyższymi sumami istnieją fundusze subwencyjne również w innych resortach, wynoszące dalszą kwotę 9.425.000 „
oraz dotacje w sumie 12.690.000 „

Wysoką rubrykę wydatków stanowią wydatki na środki lokomocji i na ich utrzymanie, — niezależnie od sum przeznaczonych na koszty podróży.

Suma wydawana na lokomocje dla dygnitarzy państwowych wynosi 4.019.070 „

Jeżeli ktoś chciałby twierdzić, że dawniej w dziale tym można było oszczędzać, gdyż takie środki lokomocji nie istniały, możemy śmiało odpowiedzieć, że najwyżsi dygnitarze w państwach oszczędnych jeździli do biur tramwajami, dalsze podróże odbywali kolejami i nie było dziury w niebie. Dziś co dnia, od samego rana, uwijają się luksusowe samochody, zwożące dygnitarzy do biur. Nie stać nas na to.

Na fundusze specjalne, dyspozycyjne, i reprezentacyjne, wstawione do budżetu ogółem 30.975.000 „
na fundusz propagandowy Ministerstwa Spraw Zagranicznych kwotę 4.060.000 „

wydatki te razem wynoszą 89.237.815 zł
(Ciąg dalszy nastąpi)

ORZECZNICTWO N. T. A.

w sprawach emerytalnych w roku 1938

Nr 1509 A.

Rada Ministrów władna była ustalić w § 9 rozporządzenia o zasadach zaszeregowania do grup uposażenia sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym, prokuratorów, oraz asesorów i aplikantów sądowych, tudzież o dodatkach lokalnych i funkcyjnych z 19 grudnia 1933 poz. 782 Dz. Ust. zasadę utraty przez sędziów z dotychczasowych poborów 7% (Teza).

Skargę M. C. na orzeczenie Ministerstwa Sprawiedliwości z 18 stycznia 1934 r., dotyczące zaszeregowania do grupy uposażenia N. T. A. oddalił, jako niezasadnioną:

(Wyrok z 10 lutego 1938 l. rej. 2620/34).

Uzasadnienie: Prezes Sądu Apelacyjnego we Lwowie pismem z 26 stycznia 1934 r. zawiadomił, sędziego Sądu Grodzkiego M. C. w Ż., iż Min. Sprawiedliwości na zasadzie § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z 19 gru-

dnia 1933 poz. 782 Dz. Ust. zaszeregował go z dniem 1 lutego 1933 r. do III grupy uposażenia z przyznaniem mu w myśl § 9 tegoż rozporządzenia zasiłku wyrównawczego w kwocie 55 zł miesięcznie.

Na orzeczenie Ministra, wydane 18 stycznia 1934 r. C. wniósł skargę do N. T. A., wywodząc, iż orzeczenie to jest niezgodne z przepisami rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z 28 października 1933 r. poz. 665 Dz. Ust. i Rady Ministrów z 19 grudnia 1933 poz. 782 Dz. Ust.

N.T.A. rozważył, co następuje:

Skarżący uważa zaskarżone orzeczenie za nielegalne z tego przede wszystkim powodu, iż uposażenie służbowe miał on zagwarantowane przez Konstytucję i ustawę, prawa jego zatem w tej dziedzinie mogły

Prosimy o zasilenie funduszu prasowego przez konto P.K.O. 209.000